

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/42/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2623211478
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2623211478.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XXXX/XX, D. E., časť D. F., zastúpenej advokátom: JUDr. Andrej Cifra, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 21Csp/26/2023-71 zo dňa 21. mája 2024 – voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

- Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .
- Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadost'učinenie v sume 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výkonom II. žalobu vo zvyšku uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia zamietol a výkonom III. priznal žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 3 veta tretia a ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a vecne súd argumentoval tým, že vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Senica vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021, došlo zo strany žalovaného k porušeniu spotrebiteľského práva, keďže v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia bola žalobkyňa úspešná, čím bol splnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadost'učinenie. Súd konštatoval, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, nakoľko na základe neplatných právnych úkonov, resp. bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) uhradila žalovanému sumu presahujúcu 1.798,90 eur (t.j. úhrady vo výške 2.824,60 eur mínus istina úveru vo výške 1.026,- eur), ktorú mu nebola povinná uhradiť. Preto súd považoval priznanie primeraného finančného zadost'učinenia žalobkyni za dôvodné, nakoľko zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobkyne, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domáha. Súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie primeraného zadost'učinenia v sume 300 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Dôvodil, že priznaná suma zároveň predstavuje cca. 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia a je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, keďže zodpovedá svojmu účelu, t.j. poskytuje žalobkyni

ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prihliadal na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného (neprijateľná zmluvná podmienka upravujúca odplatu za službu, vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), vplyv konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a vyhodnotil práve sumu 300 eur za primeranú. Uviedol, že priznaná suma je satisfakciou za stav, ktorý musela žalobkyňa v dôsledku konania žalovaného trpieť a je takisto satisfakciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal ako dodávateľ závadne. Súd poukázal na to, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Súd tiež dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, keďže v prípade úspešného uplatnenia porušenia práv spotrebiteľa začína premlčacia doba plynúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktoré takéto porušenie konštatovalo.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dôvodil, že nakoľko výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu, bola žalobkyňa v spore úspešná a vznikol jej nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, keďže súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie, a to v rozsahu jeho vyhovujúceho výroku I. a výroku III. o trovách konania poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodil, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Žalovaný totiž ako základnú skutočnosť v rámci svojej procesnej obrany a od začiatku konania tvrdil, že rozhodnutie zo dňa 07.03.2022, č.k. 9Csp/40/2021 – 108, je založené na právnom závere o nedodržaní všeobecných ustanovení občianskeho práva a nie na závere o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa. Občiansky zákonník nie je osobitným predpisom v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ale len jeho ustanovenia § 52 – § 54. Osobitnými, špeciálnymi normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy všeobecného právneho predpisu, ktorým Občiansky zákonník je, sú ustanovenia Občianskeho zákonníka obsiahnuté v jeho piatej hlave s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy (t.j. aktuálne § 52 - § 54a). Ustanovenia upravujúce konštrukciu vzniku zmluvného záväzkového vzťahu sú obsahom inej hlavy v systematike Občianskeho zákonníka, konkrétne štvrtej hlavy v jeho prvej časti. Uplatnená procesná obrana sa teda týkala základu uplatneného nároku, teda či boli splnené podmienky pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Žalovaný odôvodnil svoju procesnú obranu aj s poukazom na konkrétnu súdnu prax. Z napádaného rozsudku nevyplýva, ako sa súd s uvedeným argumentom vysporiadal. V tomto smere žalobca poukazoval na znenie ust. § 220 ods. 2 CSP ako aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16, ohľadom povinnosti všeobecného súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníka konania. Podľa žalovaného teda predstavuje postup súdu porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces a zároveň je napádaný rozsudok ohľadom zdôvodnenia existencie a splnenia podmienok pre vznik primeraného finančného zadosťučinenia nepreskúmateľný. Jediné „zdôvodnenie“ základu uplatneného nároku je v bode 13. odôvodnenia rozsudku, no z neho nevyplýva ani to, k akému konkrétnemu „porušeniu spotrebiteľského práva vzhľadom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Senica pod sp. zn. 9Csp/40/2021“ vlastne došlo. Súd v odôvodnení napádaného rozsudku neoznačil ani, aké konkrétne „spotrebiteľské právo“ žalobkyne bolo porušené.

5. Ďalej žalovaný dôvodil, že súd dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne právne posúdil, pretože rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 07.03.2022, č.k. 9Csp/40/2021 – 108, bolo rozhodnuté a vyhovené žalobe žalobcu na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, čiže chýba základná podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre vznik a uplatnenie žalovaného nároku. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa vyžaduje pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie, aby bol spotrebiteľ úspešný na základe záveru o porušení jeho práva spotrebiteľa a práve to bolo dôvodom pozitívneho rozhodnutia. Súdna prax ohľadne uvedeného ustanovenia prijala záver, že podmienka v zmysle uvedeného ustanovenia je splnená len v prípade, ak bolo rozhodnuté podľa predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. To znamená, že ak je rozhodnutie založené na iných ustanoveniach (napríklad všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka), potom nedošlo k jej splneniu, a teda nárok na primerané finančné zadosťučinenie nevznikol. Tu žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/93/2019 zo dňa 11.06.2020, v ktorom sa uvádza že: „Občiansky zákonník nie je osobitným predpisom v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.,

ale len ustanovenia § 52 – § 54. Konkrétne: „Správny nebol názor súdu prvej inštancie ani pokiaľ, zdôvodňujúc relevantnosť základu nároku, poukazoval na to, že v poznámke k ust. § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z. z. je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, čím má byť aj Občiansky zákonník osobitným právnym predpisom. Je totiž potrebné uviesť, že osobitnými, špeciálnymi normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy všeobecného právneho predpisu, ktorým Občiansky zákonník je, sú ustanovenia Občianskeho zákonníka obsiahnuté v jeho piatej hlave s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy / t.j. aktuálne §§ 52-54a/. Ustanovenia upravujúce konštrukciu vzniku zmluvného záväzkového vzťahu sú obsahom inej hlavy v systematike Občianskeho zákonníka, konkrétne štvrtej hlavy v jeho prvej časti.“ Rovnaký právny záver prijal aj Krajský súd v Košiciach v uznesení zo dňa 27.04.2023, sp. zn. 3CoCsp/52/2022, kde uviedol: „V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa v prvom rade so vznesenou námietkou premlčania žalobou uplatneného nároku a v prípade, že dospeje k záveru o jej nedôvodnosti, pristúpiť k náležitému posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie a zároveň sa v novom rozhodnutí vysporiadať aj s ostatnými námietkami, ktoré žalovaný namietal v podanom odvolaní a ktoré uplatňoval i v prvoinštančnom konaní, predovšetkým s dôvodom, ktorý v konaní sp. zn. (...) viedol k vyhovneniu žalobe (neurčitosť dohody podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a ktorý nesúvisel s predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa.“ Podľa žalovaného preto žalobkyni žiadny nárok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevznikol, pretože v rozsudku č.k. 9Csp/40/2021 – 108 zo dňa 07.03.2022 bolo rozhodnuté na základe právneho záveru o neprijatí návrhu podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka a toto ustanovenie nepatrí medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Podľa odôvodnenia rozsudku zo dňa 07.03.2022, č.k. 9Csp/40/2021 – 108 cit. „V konaní nebola preukázaná existencia dvoch vzájomných, obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN pre úver, v dôsledku čoho pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je táto zmluva neplatná v zmysle § 40 ods. 1 OZ v uvedenej náležitosti.“

6. Žalovaný namietal aj proti určeniu sumy 300 eur, ako sumy primeraného zadosťučinenia, pretože z rozsudku nevyplýva, ako by táto suma mala byť primeranou a finančným zadosťučinením. „Primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody (Krajský súd v Prešove, sp. zn. 9Co/61/2018).“ Z rozsudku nevyplýva, z čoho súd vychádzal pri určení „cca. 20% z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia.“

7. Odvolanie proti výroku o trovách konania žalovaný odôvodňoval jednak tým, že napáda výrok vo veci samej, od ktorého závisí aj výrok o náhrade trov konania a jednak tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti (jeho potvrdení), je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti, v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobkyni. Žalobkyňa totiž nepredložila súdu žiadne dôvody a dôkazy na ich preukázanie, aby splnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadne požadovaného nároku. Podaná žaloba, čo do obsahu uvádzaných tvrdení, neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku, preto nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná. Uvedený spôsob rozhodovania (normatívne v ustanoveniach CSP nevyjadrený, v predošlej úprave uvedený v § 42 ods. 3 OSP) je viazaný na to, že súd prvej inštancie kvalifikuje rozhodujúce skutkové okolnosti iným spôsobom, ako ich posudzoval žalobca pri podaní žaloby, prípadne vyjdú najavo ďalšie skutočnosti. V prejednávanej veci žalobkyňa od počiatku neuvádzala žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohla oprávnenne domnievať o danosti nároku vo výške žalovanej sumy. Takýto postup potom vedie k tomu, že žalobkyňa by nemala žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže.

8. Žalobkyňa samostatný odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného podala písomné vyjadrenie v ktorom uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, pričom súd svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil. Žalovaný formalisticky, zužujúco a nesprávne vykladá § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keď zjavne zneužíva iba gramatický výklad. K výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Pri nesprávnom výklade žalovaného by fakticky súdom judikovaná absolútna neplatnosť právneho úkonu pre porušenie elementárnych pravidiel pre vznik právnych úkonov podľa OZ, nemala predstavovať právny základ pre podanie žaloby podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, hoci ide o porušenie významnej intenzity. Takýto výklad priamo popiera zmysel finančného zadosťučinenia spotrebiteľa. Žalovaný tiež opomína, že súd priamo konkretizoval súdne rozhodnutie, v ktorom bolo právoplatne konštatované porušenie práva (rozsudok Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/40/2021-108 zo dňa 07.03.2022 v spojení s

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoCsp/23/2022-146 zo dňa 28.02.2023), čo predstavuje podstatnú rozhodujúcu skutkovú okolnosť odôvodňujúcu priznanie nároku žalobkyne. Nárok spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie má podstatu v základných princípoch na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Podoblasť spotrebiteľského práva je súčasťou občianskeho práva a práva ako celku. Primárnym zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je satisfakcia pre spotrebiteľa a sankcia pre dodávateľa za porušenie práva dodávateľom, ktoré malo priamy dopad na spotrebiteľa. Pokiaľ dodávateľ vo vzťahu k spotrebiteľovi poruší základné princípy občianskeho práva pre kontraktálny proces (§ 40 ods. 1 OZ), čo spôsobí neplatnosť zmluvy o úvere, ide o exemplárny príklad porušenia práva a nebolo by právne udržateľné tvrdiť, že takéto porušenie nie je porušením podoblasti občianskeho práva - spotrebiteľského práva. Žalovaný prakticky tvrdí, že v dôsledku toho, že ním pripravovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútne neplatná, nejde o porušenie spotrebiteľského práva, lebo nemožno identifikovať porušenie spotrebiteľského práva. Takýto výklad je priamo vylúčený aj aplikáciou logického výkladového pravidla a maiori ad minus (keď poruším základné princípy občianskeho práva vzťahujúce sa na všetky právne úkony – aj podoblasti spotrebiteľského práva, automaticky porušujem aj spotrebiteľské právo). Obrana žalovaného je zároveň nelogická a rozporná so zásadou „Nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania“ (Nemo turpitudinem suam allegare potest). Aj v prípade, že by bol prijatý žalovaným podsúvaný nesprávny výklad, súd prvej inštancie poukázal aj na porušenie „spotrebiteľského práva“ plynúce z rozsudku Okresného súdu Senica, č. k. 9Csp/40/2021-108 zo dňa 07.03.2022, a to, že žalovaný v zmluve o úvere uviedol obligatórnu náležitosť RPMN v neprospech spotrebiteľa, nakoľko bola uvedená skresľujúco a v podhodnotenej výške, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a bolo potrebné považovať spotrebiteľský úver taktiež za bezúročný a bez poplatkový, ako aj to, že dohoda o poskytovaní služieb je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobkyňa okrem iného definovala aj ďalšie porušenia spotrebiteľského práva vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 20.12.2023, ktoré deklaruje mieru intenzity porušenia odbornej starostlivosti žalovaného a predstavuje tiež nezanedbateľnú okolnosť pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia. Nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je podmienený iba úspešným uplatnením nároku spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti. Pre vznik právneho nároku na primerané finančné zadosťučinenie, právna norma § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nič ďalšie nepredpokladá. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 vyplýva: „Citované ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. ... Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“ Žalobkyňa preto navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. K vyjadreniu žalobkyne podal žalovaný písomné vyjadrenie (replika) v ktorom uviedol, že tvrdenia žalobkyne smerujú k popretiu zákona, pretože sa domáha nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za prípad, na ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nikdy nebolo určené, a to nielen z pohľadu uplatnenia akejkoľvek výkladovej metódy právneho predpisu, ale aj súdna prax uvádza, že osobitnými normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy všeobecného právneho predpisu, ktorým Občiansky zákonník je, sú iba ustanovenia Občianskeho zákonníka obsiahnuté v jeho piatej hlave s nadpisom Spotrebiteľské zmluvy - t.j. aktuálne § 52 - § 54a (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2020, sp. zn. 9Co/93/2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.04.2023, sp. zn. 3CoCsp/52/2022). Rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 07.03.2022, č.k. 9Csp/40/2021 – 108 však bolo rozhodnuté a vyhovené žalobe žalobcu na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, čiže chýba základná podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre vznik a uplatnenie žalovaného nároku. Žalovaný trval na odvolacej argumentácii, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Uplatnená procesná obrana (t. j. že rozhodnutie zo dňa 07.03.2022, č.k. 9Csp/40/2021 – 108 je založené na právnom závere o nedodržaní všeobecných ustanovení občianskeho práva, a nie na závere o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa), sa teda týkala základu uplatneného nároku; t. j. či boli splnené podmienky pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Žalovaný odôvodnil svoju procesnú obranu aj s poukazom na konkrétnu súdnu prax. Z napádaného rozsudku však nevyplýva, ako sa súd

s uvedeným argumentom, ktorý sa týka meritórneho základu prejednávanej veci vyporiadal. Žalovaný preto trval na podanom odvolaní a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, eventuálne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

10. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v odvolaní napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch I. a III. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

12. Pretože žalobou vo zvyšku zamietajúci výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo sporových strán, nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatnosť a nie je v tejto časti predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na rozsah podaného odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, pokiaľ žalobkyni priznal nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 300 eur, keď dospel k záveru, že žalobkyňa v spore sp. zn. 9Csp/40/2021 úspešne uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia pre porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovaného, pričom za primerané považoval súd v danom prípade finančné zadostučinenie vo výške práve 300 eur.

14. V danom prípade mal súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním preukázané, že Okresný súd Senica rozsudkom č. k. 9Csp/40/2021 - 108 zo dňa 07.03.2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 935,78 eura s príslušenstvom. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 11CoCsp/23/2022 - 146 zo dňa 28.02.2023 tento rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku vo veci samej o zaplatenie 379,96 eur s príslušenstvom zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie vo veci vykonal tiež výsluch žalobkyne, ktorá uvádzala, že v rokoch 2017 až 2021 pracovala v stávkovej kancelárii, pričom zamestnávateľ jej neplatil načas výplatu, ona v tom čase nemala dostatok finančných prostriedkov. Vtedy ju kontaktoval zástupca žalovaného pán G. s tým, že je v omeškani so zaplatením splátok úveru, pýtal sa jej kedy zaplatí, prípadne jej zasielal sms správy a vyhrážal sa exekúciou. Pán G. ju kontaktoval často, bol to pre ňu stres a psychická záťaž. Uviedla, že táto situácia v období rokov 2017 až 2021 mala dopad na jej súkromný, rodinný aj pracovný život, nakoľko je samoživiteľkou, vdovou a stará sa o syna, pracovala v stávkovej kancelárii, kde sa musela sústrediť na prácu, aby nespôsobilá manko. Súd potom konštatoval, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, nakoľko bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) uhradila žalovanému sumu 1.798,90 eura (t.j. úhrady vo výške 2.824,60 eura mínus istina úveru vo výške 1.026 eur), ktorú mu nebola povinná uhradiť a zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobkyne, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala. Súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie primeraného zadostučinenia v sume 300 eur, ktorá suma predstavuje cca. 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia a súd ju považoval za primeranú povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, pričom prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného (neprijateľná zmluvná podmienka upravujúca odplatu za službu, vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), vplyv jeho konania, ako aj intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov.

15. Žalovaný v odvolaní namietal predovšetkým skutočnosť, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pretože rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/40/2021-108 zo dňa 07.03.2022 bolo žalobe žalobkyne vyhovené na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne pre neprijatie návrhu zmluvy spotrebiteľom podľa § 44 ods. 2 OZ, v dôsledku čoho pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je táto zmluva neplatná v zmysle § 40 ods. 1 OZ, ktoré všeobecné ustanovenie o uzatváraní zmlúv nepatrí medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. V tomto smere podľa žalovaného súd prvej inštancie vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil a navyše sa vo vzťahu k žalovanému dopustil nesprávneho procesného postupu, keď sa s touto obranou žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite nevysporiadal, keď neuviedol, aké konkrétne spotrebiteľské právo žalobkyne bolo porušené, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. Namietal tiež proti výške sumy finančného zadosťučinenia, ktorej určenie súdom prvej inštancie považoval za nepreskúmateľné a napokon nesúhlasil s výrokom o trovách konania, jednak ako s výrokom závislým od výroku vo veci samej, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa nespĺnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ohľadom požadovaného nároku, preto nebolo na mieste aplikovať princíp, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu a že danosť nároku bola preukázaná.

16. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase právoplatnosti rozhodnutí súdov vydaných v základom konaní sp. zn. 9Csp/40/2021, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Výkladom tohto zákonného ustanovenia sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, pričom uviedol, že: „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“

18. Zároveň v rozsudku sp. zn. 9Cdo/324/2020 zo dňa 13.12.2022 Najvyšší súd SR okrem zdôraznenia kritérií uvedených už v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol (bod 11.4.), že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy

ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022, v ktorom uviedol, že „eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým je taký výklad, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej).“ Rovnako v tomto rozhodnutí najvyšší súd uviedol (bod 11.5.), že cieľom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je predovšetkým odradiť dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi, nezáleží na tom, či aj spotrebiteľ prípadne (ne)porušil niektoré svoje povinnosti voči dodávateľovi a prípadne, v akej miere sa tak stalo.

19. V danej veci je nesporné, že žalobkyňa mala uzavrieť dňa 26.06.2015 so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Na základe rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/40/2021-108 zo dňa 07.03.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoCsp/23/2022 – 146 zo dňa 28.02.2023, sa žalobkyňa domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 555,82 eura s príslušenstvom. Zásadná odvolacia námietka žalovaného v odvolaní spočívala v tom, že rozhodnutie súdu vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 je založené na závere o nedodržaní všeobecných ustanovení občianskeho práva o konštrukcii vzniku zmluvného záväzkového vzťahu – konkrétne neprijatí návrhu zmluvy spotrebiteľom podľa § 44 ods. 2 OZ a nie na závere o porušení špeciálnych ustanovení na ochranu spotrebiteľa, pričom Občiansky zákonník nie je osobitným predpisom v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Namietal teda že neboli splnené základné podmienky pre vznik a uplatnenie žalovaného nároku. Tento argument žalovaného je však nedôvodný, pretože predmetné rozhodnutia Okresného súdu Senica a Krajského súdu v Trnave, okrem ust. § 44 ods. 2 OZ, vyslovene aplikujú ust. § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo sú špeciálne ustanovenia spotrebiteľského práva, predstavujúce „osobitný predpis“ v zmysle ust. § 3 ods. 5 vety tretej zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

20. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 9Csp/40/2021 – 108 zo dňa 07.03.2022 vyplýva, že súd síce konštatoval, že údaj o predpokladanej RPMN obsiahnutý v návrhu na uzavretie zmluvy je iný, ako údaj o RPMN uvedený v schválení spotrebiteľského úveru, z čoho súd vyvodil záver, že pre nedodržanie obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto zmluva neplatná v zmysle § 40 ods. 1 OZ v uvedenej náležitosti. Teda súd nekonštatoval neplatnosť celej spotrebiteľskej zmluvy, ale len neplatnosť dojednania obligatórnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v čase uzavretia zmluvy uvedenej pod písm. k/ daného ust., pozn.), a to uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, na základe čoho súd prvej inštancie konštatoval v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru. Ďalej tiež z rozhodnutia Okresného súdu Senica sp. zn. 9Csp/40/2021 (ods. 28.) vyplýva, že s ohľadom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s. súd konštatoval, že v danom prípade, pokiaľ žalovaný do celkovej výšky úveru (1.140 eur) zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru (114 eur), ktorý žalobkyni poskytnutý nikdy nebol, nakoľko bol žalobkyni reálne poskytnutý úver iba 1.026 eur, došlo tiež v zmluve k nesprávnemu určeniu výšky RPMN v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, z ktorého dôvodu súd rovnako konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru. Rovnako súd v danom rozsudku konštatoval, že Dohoda o poskytovaní služieb obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, z ktorého dôvodu, sú tieto neplatné. Preto mal súd vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 za dôvodné, aby žalovaný žalobkyni vydal sumu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v platení úrokov a poplatkov nad rámec skutočne poskytnutej istiny, a to s ohľadom na rozsah nároku uplatneného žalobkyňou. Odvolací súd v rozsudku č. k. 11CoCsp/23/2022-146 zo dňa 28.02.2023 rozhodnutie okresného súdu korigoval vzhľadom na odvolaním uplatnené odvolacie dôvody, a to len ohľadom správnej výšky sumy bezdôvodného obohatenia.

21. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nie je správna odvolacia námietka žalovaného, že vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 neboli aplikované ustanovenia osobitných predpisov týkajúcich sa spotrebiteľského práva, ale len všeobecné ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o neprijatí návrhu. Naopak z rozhodnutia sp. zn. 9Csp/40/2021 jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie aplikoval ust. § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 ods. 1 písm. b) aj d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere spotrebiteľského typu zo dňa 26.06.2015, ktoré ustanovenia sú jednoznačne ustanoveniami špeciálnymi v oblasti spotrebiteľského práva. Voči tomuto právnomu posúdeniu žalovaný viac vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 nenamietal, v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11CoCsp/23/2022 namietal len výšku priznaného bezdôvodného obohatenia. Dôvodom na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobkyňi v zmysle rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021, tak bola súdom konštatovaná bezúročnosť a bez poplatkovosť daného spotrebiteľského úveru, z ktorého dôvodu bola žalobkyňa povinná žalovanému vrátiť len istinu poskytnutého úveru. Pretože vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 bol dôvodom na vydanie bezdôvodného obohatenia záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda neboli aplikované iba všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o vzniku zmlúv, je argumentácia žalovaného v odvolaní o tom, že neboli splnené podmienky podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. pre vznik a uplatnenie žalovaného nároku celkom nedôvodná. Žalobkyňa totiž úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý jej žalovaným je bezúročný a bez poplatkov na základe porušenia zákonných povinností žalovaného podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda boli splnené aj zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z.

22. Navyše v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, predovšetkým s ohľadom na jeho závery v uznesení sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 platí, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 veta tretia z. č. 250/2007 Z. z., treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V danom prípade žalobkyňa v spore sp. zn. 9Csp/40/2021 v postavení spotrebiteľky jednoznačne dosiahla voči žalovanému ako dodávateľovi vydanie rozhodnutia, ktorým súd žalovaného zaviazal zaplatiť jej sumu bezdôvodného obohatenia v súvislosti s plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorý úver bol v dôsledku porušenia ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. súdom určený za bezúročný a bez poplatkov, súd tiež konštatoval, že ani v zmluve uvedená RPMN, nebola správna, pretože dodávateľ do celkovej výšky úveru nesprávne zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru. V predmetnej právnej veci tak boli splnené podmienky v zmysle ust. § 3 ods. 5 veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z., preto argumentácia žalovaného, že vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 rozhodoval súd iba na základe všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka nebola dôvodná, a preto ani nebolo potrebné zaoberať sa rozhodnutiami iných krajských súdov (Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/93/2019 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/52/2022), ktoré mali vysloviť názor, že nárok na finančné zadostučinenie nevzniká, ak je rozhodnutie súdu založené na všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Odvolací súd iba na okraj k tomuto právnomu názoru uvádza, že pri výklade noriem spotrebiteľského práva, treba vždy sledovať účel predmetnej právnej úpravy a ako bolo uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/324/2020, je týmto účelom odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, pričom náležitým je taký výklad, ktorý je ústretový k spotrebiteľovi, ako slabšej strane sporu, s tým, že právo spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 vety tretej zák. č. 250/2007 Z. z. vzniká v prípade vyslovenia sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu preto ak dodávateľ poruší svoju povinnosť pri uzatváraní zmluvného vzťahu uviesť RPMN, a to v jej správnej výške, čo má v zmysle právnej úpravy zák. č. 129/2010 Z. z. za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, v dôsledku čoho žalobkyňa ako spotrebiteľka dosiahla od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, boli v danom prípade podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie jednoznačne splnené.

23. Preto je odvolací dôvod uplatnený žalovaným, že súd prvej inštancie dospel v otázke posúdenia splnenia zákonných podmienok na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne právne posúdil, celkom nedôvodný.

24. Odvolací súd nezistil ani to, že by postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, z dôvodu, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s vyššie uvedenou právnou a skutkovou argumentáciou žalovaného. Žalovaný v odvolaní uvádzal, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, aké konkrétne spotrebiteľské právo žalobkyne bolo porušené. S týmto

tvrdením žalovaného odvolací súd nesúhlasí, pretože z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým z toho, že žalobkyni ako spotrebiteľke bola príslušnými právoplatnými rozhodnutiami súdov vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 priznaná voči žalovanému ako dodávateľovi suma bezdôvodného obohatenia a v ods. 12. súd prvej inštancie rozoberá podmienky vzniku práva podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Odvolací súd pritom závery súdu prvej inštancie vyhodnotil ako správne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti náležite odôvodnené a preskúmateľné, nesvedčiace o jeho arbitrárnosti.

25. Ďalší odvolací argument žalovaného v odvolaní smeroval proti výške určenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia, kedy mal žalovaný za to, že v tomto smere je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, pretože z rozhodnutia nevyplýva, ako by suma cca 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia mala byť primeranou a finančným zadosťučinením.

26. Ani s touto argumentáciou žalovaného však nie je možné súhlasiť, pretože súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyslovene uvádza, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, nakoľko bez právneho dôvodu (keďže požadovaný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov) uhradila žalovanému sumu 1.798,90 eura (t.j. vykonala úhrady vo výške 2.824,60 eura mínus istina úveru vo výške 1.026,- eur), ktorú mu nebola povinná uhradiť. Súd poukázal na to, že zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobkyne, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla. Súd pritom prihliadal na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného (neprijateľná zmluvná podmienka upravujúca odplatu za službu, vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), vplyv konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a vyhodnotil práve sumu 300 eur ako primerané finančné zadosťučinenie v danej veci. Uviedol, že priznaná suma je satisfakciou za stav, ktorý musela žalobkyňa v dôsledku konania žalovaného trpieť a je takisto sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal ako dodávateľ závadne. Súd tiež zohľadnil, že suma 300 eur predstavuje cca. 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia (1.798,90 eura) a je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, keďže zodpovedá svojmu účelu, t.j. poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

27. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 7 Cdo/91/2022 zo dňa 31.10.2023 uviedol, že: „Správna výška primeraného finančného zadosťučinenia v danom spore bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach. Z uvedených dôvodov odpoveď na žalobcom nastolenú otázku nemožno judikátorne uzavrieť.“

28. V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 4/2022 pod R 48/2022 bolo uverejnené uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktorého právna veta znie: „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“

29. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov Najvyššieho súdu SR, predstavujúcich v zmysle čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej je pri rozhodovaní súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., jediným rozhodujúcim kritériom jeho primeranosť, ktorú je potrebné vždy náležite posúdiť vzhľadom na individuálne a jedinečné skutkové okolnosti každej prejednávanej veci s tým, že priznané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú, má odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom a zároveň motivovať spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom a v neposlednom rade dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, pričom sa nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, ani preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy; dospel v predmetnej právnej veci k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade pri svojej úvahe o adekvátnosti výšky finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu, správne a náležite

zohľadnil všetky vyššie uvedené podstatné kritériá a v tomto smere svoje rozhodnutie aj dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil.

30. V predmetnej právnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa domohla voči žalovanému v spore vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 9Csp/40/2021 vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, v dôsledku čoho je tento úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov. Ako vyplýva aj z rozhodnutí najvyššieho súdu, v zmysle tohto ustanovenia sa nevyžaduje, aby spotrebiteľovi vznikla skutočná škoda, či ujma, podstatné je, že žalobkyňa sa v sporovom konaní domohla voči žalovanému ako dodávateľovi, nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy.

31. Súd prvej inštancie v predmetnej právnej veci zohľadnil, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, pretože bez právneho dôvodu celkovo uhradila v dôsledku bezúročnosti a bez poplatkovosti daného úveru žalobcovi navyše celkom sumu 1.798,90 eura (hoci si žalobkyňa vo veci samej uplatňovala zaplatenie nižšej celkovej sumy bezdôvodného obohatenia, pozn.). Súd tiež zohľadnil, že zo strany žalovaného došlo k viacnásobnému porušeniu práv žalobkyne, zohľadňoval intenzitu zásahu, dĺžku jeho trvania a sumu primeraného finančného zadosťučinenia stanovoval s ohľadom na jej satisfakčnú a preventívnu funkciu.

32. Žalobkyňa v podanej žalobe požadovanú výšku finančného zadosťučinenia odôvodňovala tým, že v súvislosti s uplatňovaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bola dlhodobo a nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, až do právoplatného skončenia konania vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021. Poukazovala na výšku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, keď jej bol poskytnutý úver v sume 1.026 eur, ktorý zaplatila a žalovaný sa okrem toho na jej úkor obohatil navyše sumou až 1.798,60 eura, v dôsledku čoho sa znížil disponibilný príjem žalobkyne a jej domácnosti, v ktorej žila spoločne so študujúcim nezaopatreným synom. Žalovaný pritom nemal žiadnu snahu tento nezákonný stav dobrovoľne napraviť. Vo svojej výpovedi na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že v súvislosti so splácaním úveru ju opakovane kontaktoval zástupca žalovaného pán G., ktorý sa jej opakovane pýtal, kedy zaplatí, zasielal jej aj sms, kde sa jej vyhrážal exekúciou. Žalobkyňa sa ako vdova v tom čase musela sama starať o domácnosť a nezaopatreného syna, bolo to pre ňu stresujúce obdobie, ktoré malo dopad na jej súkromný, rodinný aj pracovný život.

33. Odvolací súd teda vzhľadom na okolnosti tejto konkrétnej veci, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade správne zohľadnil všetky relevantné predpoklady a kritériá pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyni, ako aj relevantné okolnosti daného konkrétneho prípadu a súdom prvej inštancie stanovenú výšku finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu vo výške 300 eur, považuje rovnako za primeranú. Odvolací súd pritom poukazuje predovšetkým na satisfakčnú funkciu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, resp. zásadu, že priznané zadosťučinenie má dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa. Zároveň súdna prax uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., nemá byť prostriedkom obohacovania sa spotrebiteľov. V okolnostiach tohto konkrétneho prípadu, považuje aj odvolací súd za potrebné zohľadniť, že žalobkyňa predmetný spotrebiteľský úver preplatila celkom o sumu až 1.798,60 eura, hoci jej bola priznaná len nepremičaná suma bezdôvodného obohatenia za ňou uplatnené obdobie od 16.7.2018 do 16.7.2021 vo výške 555,82 eura. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznanej výške finančného zadosťučinenia výslovne zohľadňoval skutkové okolnosti daného konkrétneho prípadu, atribúty primeranosti a proporcionality priznávanej náhrady, prihliadal na satisfakčnú a sankčnú funkciu tohto inštitútu, pričom zohľadnil, že jej účelom má byť na jednej strane motivovať spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom, zároveň má odradzovať dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. V danom prípade porušil dodávateľ svoje zákonné povinnosti v tom, že ním pripravená úverová zmluva neobsahovala zákonom o spotrebiteľských úveroch vyžadovanú obligatórnu náležitosť – údaj o RPMN, majúcu chrániť spotrebiteľa najmä v štádiu rozhodovania sa o výhodnosti veriteľom poskytovaného úveru, ako aj zvažovania svojich schopností v budúcnosti splácať poskytovaný spotrebiteľský úver. Dôsledkom porušenia týchto povinností dodávateľa pri koncipovaní spotrebiteľskej úverovej zmluvy je to, že nemôže od spotrebiteľky požadovať úroky a poplatky, teda žalobkyni poskytol istinu úveru 1.026 eur zadarmo. Spotrebiteľka však bola nútená vynaložiť úsilie a obrátiť sa na súd so žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku bezúročnosti a bez

poplatkovosti daného úveru. Každé súdne konanie je prirodzene spojené s určitou psychickou záťažou a neistotou, ohľadom jeho výsledku. Túto okolnosť je teda prirodzene nevyhnutné na strane žalobkyne v jej prospech zohľadniť. Žalobkyňa poskytla tiež skutkové tvrdenia, že ju obdobie, kedy žalovaný od nej vymáhal splátky úveru psychicky zaťažovalo a stresovalo, nakoľko bola samoživiteľkou rodiny s nezaopatreným synom, čo malo dopad na jej súkromný, rodinný, či pracovný život. Podľa odvolacieho súdu je v predmetnej právnej veci významná predovšetkým nezanedbateľná celková výška sumy bezdôvodného obohatenia sa žalovaného, na čo správne poukázal aj súd prvej inštancie.

34. Preto je priznané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur v danom konkrétnom prípade primerané, spravodlivé voči dodávateľovi a výchovné a satisfakčné aj voči spotrebiteľovi. Zároveň je dovŕšením ochrany spotrebiteľky, ktorá sa jednak úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného v dôsledku bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru, zohľadňuje odčinenie jej psychickej ujmy a neistoty pri vedení základného súdneho konania. Priznaná výška finančného zadostučinenia sa odvolaciemu súdu javí ako spravodlivá, dostatočne účinná na vyváženie zásahu do spotrebiteľských práv žalobkyne a tiež proporcionálna, medzi dovŕšením ochrany spotrebiteľky na jednej strane a potrestaním a odradením dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov v budúcnosti na strane druhej.

35. V odvolacom konaní teda neboli preukázané okolnosti, ktoré by viedli k iným záverom, pokiaľ ide o výšku priznaného finančného zadostučinenia žalobkyňi, než k akým dospel súd prvej inštancie. Ako bolo uvedené vyššie, konkrétna výška finančného zadostučinenia, po zvážení všetkých relevantných okolností prípadu, je vecou úvahy súdu, ktorá je na základe odôvodnenia napadnutého rozhodnutia preskúmateľná, pričom nemožno od súdu prvej inštancie požadovať konkrétny výpočet, ako k uvedenej sume dospel. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že priznaná suma predstavuje cca 20 % z celkovej sumy bezdôvodného obohatenia, odvolací súd má za to, že tento údaj uviedol v rámci svojej úvahy o proporcionálnosti priznávanej sumy finančného zadostučinenia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje odvolací súd ohľadom výšky sumy priznaného finančného zadostučinenia za dostatočne zrozumiteľne odôvodnené, rešpektujúce ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR.

36. Napokon odvolanie žalovaného smerovalo proti výroku o trovách konania, a to jednak ako výroku závislému od výroku vo veci samej a jednak z dôvodu, že podľa žalobcu je tento výrok v rozpore s účelom sporového konania, pretože podľa žalovaného v podanej žalobe ani v priebehu konania si žalobkyňa dostatočne nesplnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Mal za to, že žaloba neobsahovala konkrétne skutkové tvrdenia, preto nebolo na mieste aplikovať princíp, že výška nároku závisela od úvahy súdu a danosť nároku bola preukázaná. Podľa žalovaného žalobkyňa vo veci od počiatku neuviedla, žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých sa mohla domnievať o danosti svojho nároku vo výške žalovanej sumy.

37. Tento argument však odvolací súd považuje rovnako za nenáležitý, nakoľko žalobkyňa v podanej žalobe riadne opísala svoj nárok, uviedla všetky podstatné a rozhodujúce skutočnosti na jeho uplatnenie, poukázala na existenciu základného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným z predmetnej úverovej zmluvy, na obsah a výsledky konania vo veci sp. zn. 9Csp/40/2021 so závermi o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, poukázala na právny základ svojho nároku podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., poukazovala na postoj žalobcu pred začatím súdneho konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, na spôsoby vymáhania dlžných súm žalovaným od žalobkyne, na dopady jeho protiprávneho konania na jej súkromný a rodinný život. Venovala sa tiež odôvodneniu požadovanej sumy bezdôvodného obohatenia keď uviedla, že požadovaná suma 1.300 eur predstavuje 3 majetkovej straty žalobkyne. Vo veci sa dostavila na výsluch a uviedla skutočnosti ohľadom zásahu konania žalovaného do jej súkromného, rodinného a pracovného života. Tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa neunesla bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu teda neobstojí. Odvolací súd preto dospel k záveru, že výrok o trovách konania v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, je opierajúc sa o zásadu, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu, pričom žalobkyňa bola čo do základu nároku úspešná, vecne správny.

38. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I., vrátane vecne správneho závislého výroku III. o náhrade trov konania, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).